

sociale område, er der mulighed for at opnå mindst tre fordele:

For det første bliver princippet om gensidig forpligtelse slået fast, for det andet bliver det sociale område synliggjort, og for det tredje bliver det muligt at følge udviklingen op politisk. Vi er fuldt ud opmærksom på, at det ikke er helt nemt, og vi er også klar over, at der kan være nogle praktiske problemer, som skal løses hen ad vejen. Men vi mener grundlæggende, at det er et punkt, som bør prioriteres højt ved topmødet.

Som jeg indledte med at sige, er det vigtigt, at det sociale topmøde ikke bliver en isoleret foreteelse. Det skal sættes i sammenhæng. Budskaberne fra Wien, Rio og fra befolkningskonferencen i Kairo må medinddrages, ligesom FN må engagere sig kraftigt i det fortsatte opfølgingsarbejde. Derved vil det politiske pres få næring, og en udvikling i den rigtige retning vil blive styrket.

Anni Svanholt (SF):

Vi lever i en verden, hvor kløften mellem fattige og rige lande bliver stadig større, en verden, som står over for enorme problemer med en befolkningsekspllosion, der giver et kolossalt pres på naturgrundlaget, miljødelæggelser og miljøkatastrofer.

Vi kender desværre alt for godt resultatet af verdens uligheder, nemlig konflikter, krige, nød og elendighed. De rige landes uhæmmede økonomiske vækstpolitik sker på de fattige landes bekostning. De fattige lande udbyttes og kommer i en dyb afhængighed af de rige lande. En fuldstændig håbløs og endeløs gæld fastholder de fattige lande i en helt umulig og udsigtsløs situation.

Problemerne er omfattende og overvældende. Verdenssamfundet står over for enorme udfordringer, problemer, som kun kan løses, hvis verdenssamfundet kan samarbejde. De enkelte lande – især de rige lande – må se problemerne i øjnene, se bort fra egne snævre interesser og handle i solidaritet og fælles interesse.

Der skal sættes fokus på en helt ny social verdensorden baseret på solidaritet mellem rige og fattige lande og mellem rige og fattige i de enkelte lande, en ny social verdensorden, som skal sammenkæde social udvikling, økonomi, produktion, natur og miljø.

Det betyder, at der skal ske en omfordeling af ressourcerne, der får som konsekvens, at den rige del af verden får en nedgang i forbruget.

Det kræver, at der aftales internationale spille-regler for bl.a. handel, investeringer og handel med valuta, som fremmer en social udvikling på et bæredygtigt grundlag.

Problemerne er omfattende, og forventningerne til det forestående sociale topmøde er meget store. Men oplægget til deklARATIONEN er præget af en blind filter til, at traditionel økonomisk vækst er løsningen på alle problemer. Der tages ikke højde for vækstens konsekvenser for miljøet, til behovet for en bæredygtig udvikling. Der er behov for en langt bedre integration af vedtagelserne fra 1992 i Rio i erkendelse af, at social udvikling og miljø hænger uløseligt sammen.

Det er et problem, at vedtagelserne fra topmødet ikke bliver forpligtende. De enkelte lande kan så at sige bare skrive under på de mange ord og fine intentioner. Vedtagelserne i deklARATION og handlingsplan er for ukonkrete og målsætningerne for brede, og de grundlæggende internationale betingelser som gæld, bistand, handels- og investeringsforhold, strukturtilpasningsprogrammer, kontrol med transnationale selskaber osv., som de enkelte ulande er underkastet, er ikke belyst tilstrækkeligt og er ikke omsat i handling.

Det må der gøres noget ved på topmødet. Med udgangspunkt i hovedtemaerne på topmødet lægger SF vægt på følgende områder:

De internationale forhold spiller en helt central rolle for verdens fattige lande. Derfor bør der med udgangspunkt i fattigdomsbekæmpelse, social integration og beskæftigelse udarbejdes handlingsplaner, hvor de forskellige FN-institutioner indgår, med henblik på en effektivisering af indsatsen, ligesom Verdensbanken og Den Internationale Valutafond må forpligtes til en reel fattigdomsbekæmpelse.

Derudover skal i-landene selvfølgelig forpligtes til en massiv eftergivelse af gæld, specielt i forhold til de allerfattigste lande.

Der er også behov for en meget mere grundlæggende revision af ideologien bag strukturtilpasningsprogrammerne, så de sikrer en reel social udvikling, hvor der lægges vægt på uddannelse og sundhed.

SF mener også, at det er vigtigt, at der bliver indarbejdet nationale handlingsplaner til fattigdomsbekæmpelse. Sådanne planer ville give donorlande, der prioriterer fattigdomsorientering, et redskab i vurderingen af, hvor bistandsmidlerne vil have størst mulighed for at virke.